

שנה למותו של יחיאל / ברוך רקובסקי

25.12.1991

נפגשתי עם יחיאל בשלוש תקופות שונות:

בראשונה, באמצע שנות השישים, ואני רכז משק צעיר ובלתי מנוסה, והוא, יחיאל, רכז בנייה ותיק.

התקופה – תקופת המיתון. הקבלנים מעוניינים לעבוד, גם אם המחירים נמוכים מהמקובל, ואנחנו מקדמים בנייה של מבני ציבור, בעיקר חדר האוכל – מצריף לבניין, כבישים פנימיים בקיבוץ, ושיכון.

וכל זה, כשיחיאל הוא המנוע הדוחף את הביצוע - נמרץ, מסור, יצירתי, משרה סביבו בטחון שאנחנו עושים את הדבר הנכון, למרות האוירה הקשה.. והתוצאות נראות עד היום בשטח.

בשניה – נכנסתי לריכוז הבנייה בתחילת שנות ה-80, יחיאל היה בעל המקצוע שעמד לימיני.

את כוחותיו ומרצו הרב חילק יחיאל, באותה תקופה, בין העבודה הקשה לבין הנסיעות לילדיו ונכדיו שמחוץ לקיבוץ.

כשהיה בעבודה, היה כולו בה, יוזם, דוחף, מבצע במרץ בלתי נדלה, בכוח פיזי שלא ידענו מאיפה לקח.

ידענו את דאגותיו לבני משפחתו, את קשייו וסבלו כאדם בודד בקיבוץ, אבל הוא לא נתן לאלה להפריע לו במילוי חובותיו בעבודה. תמיד עשה מעל ומעבר, ולי הוא שימש משענת חשובה, שלא הייתי יכול למלא את התפקיד בלעדיה.

בשלישית – סוף שנות ה-80, חזרתי לריכוז משק. יחיאל עבר לעבוד בחצרנות בתי ילדים ומשם למשנקים.

בשני המקומות מילא את תפקידו בחריצות האופיינית לו, בתבונת כפיים, בדיוקנות, באחריות ולשביעות רצונם המלאה של שותפיו בעבודה. שאיפתו היתה לחזור לעבודה בתחום המקצוע שלו.

שוחחתי איתו והוא אמר: "אני רוצה שיהיה לי סיפוק בעבודה, אבל חשוב לי יותר החופש לנסוע ולבקר את ילדי ונכדי מתי שנחוג"

קשה היה למצוא את שביל הזהב, ויחיאל נקרע בין הקטבים. הוא היה עצוב יותר, כוחותיו לא עמדו לו

וכך הגיע אל הסוף המר.

לי אישית הוא חסר בנוף קיבוצנו, ואזכור תמיד את הצדדים היפים שפגשתי בחייו.